

la partida rural de la Peña de les Àguiles, guardat per uns quants gosos, era fins fa uns dies pràcticament un desconegut, inclús, per als habitants d'Elx, els quals comencen a veure amb indiferència els afers en què es veuen embolicats alguns membres de la seua classe empresarial.

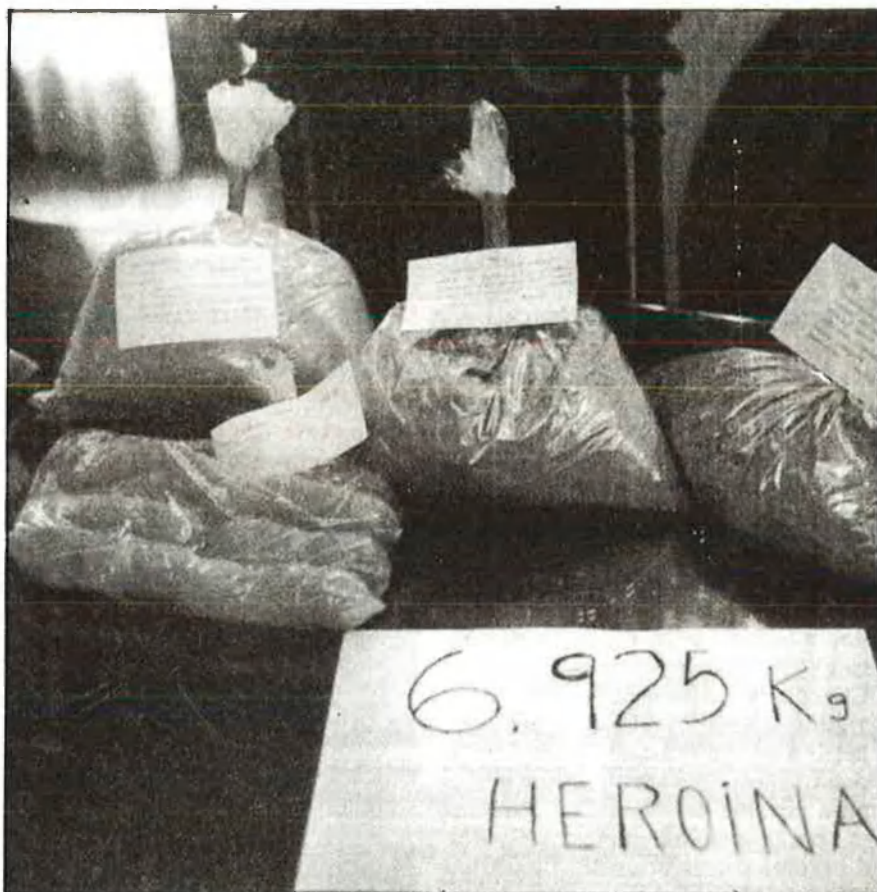
El tancament fraudulent d'empreses i la propagació del clandestinatge han esdevingut *peccata minuta* i han deixat pas als «fraus escandalosos», el primer toc d'atenció dels quals va ser el processament de l'industrial Miguel Hernández, uns quants anys al cap del *ranking* exportador als Estats Units.

Sobre Miguel Hernández sembla pesar més el fet de posseir un xalet residencial valorat en 800 milions de pessetes enmig d'un hort de palmeres il·licita, com també conduir tota classe de cotxes esportius i anar sempre acompanyat d'una dona atractiva. Tot això més que apropiat-se presumptament de quotes obreres o estafar el Fons de Garantia Salarial, amb una responsabilitat civil sobre el seu cap que pot arribar als dos mil milions de pessetes.

Entre els empresaris sabaters i, sobretot, en el cercle d'exportadors il·licitans, fa anys que s'escindí una branca marginal, formada per aquells que començaven a «muntar-s'ho» al EUA pel seu compte, fet que no tingué ni té simpaties al si de la patronal. En aquest cas, caldria incloure els exportadors desmarcats, com Miguel Hernández, els quals, en comptes d'acudir a la Fira d'Elda, prefereixen organitzar-se'n una en la pròpia fàbrica.

El prestigiós *Washington Post* i d'altres diaris nord-americans ja han començat a airejar en la societat del seu país fets com «el paradís del clandestinatge que és Elx» o la detenció d'un industrial il·licita implicat en una important xarxa de narcotràfic. La impressió, evidentment, no pot ser massa bona, però sí prou fonedissa perquè els Estats Units seguesquen comprant més del 40% del calcer que ix del país.

Per ara, Victoriano Molina Chacón es troba a l'espera que el 22 de març se celebre la primera vista del seu cas, davant uns jutges amb poders ben amplis i unes lleis —les nord-americanes— molt dures amb la qüestió del tràfic de droga.

Narcotràfic: el gran negoci del segle

/ Arxiu

Dignes de tota sospita

Banquers i empresaris, darrere l'obscur món de la droga

Ismael LOPEZ

Les històries de gàngsters, policies i rosses esculturals, cadàvers i sobredosis, no són només americanes. Ací, entre nosaltres, resideix i opera un percentatge elevadíssim de la màfia narcòtica internacional.

1980. Fraus i pèrdues per valor de 20.000 milions de pessetes es registren en el port de Barcelona. Dies després, una veu anònima informava un diari català que aquestes xifres i desaparicions eren «cosa de riure al costat d'altres activitats clandestines». Al darrere, segons el confident, es situava una organització «situada aparentment lluny del contraban». Tres anys més tard, les seues

activitats eren investigades, entre les quals hi havia evasió de capitals, tràfic d'armes i de drogues. Empreses d'importació i exportació de pells, cuir adobat i químiques havien estat utilitzades com a tapadora per a transportar la droga. Multinationals de la maquinària pesant havien servit per a les armes. El centre d'actuació era el gran moll barceloní. A Madrid se'n trobaria la direcció política. Ciutadans del petroli, la banca, la indústria i les assegurances componien l'entrellat mafiós. Els membres s'anomenaven «la Corporació».

1984. Roberto Azzoli Valente, fins llavors considerat un empresari honorat, és detingut per la policia. Acusació: legalització o emblan-

quinament dels diners mafiosos i administració dels seus establiments hotelers a Benidorm. Més de 300 milions havien passat per les seues mans. A la comissaria negaria conèixer el gran padri Badalamenti. Però la prova era contundent. Una foto mostrava l'inculpat, al costat del seu germà Roberto i el gran *capo*, a la plaça de bous d'Alacant, durant una correguda de temporada. En la seua agenda, dos noms: el ministre Nicolazzi i el diputat Massari, socialdemòcrates, membres del gabinet de Bettino Craxi.

Abril de 1984. Rafael Natali, italià, 68 anys, heroi de la Segona Guerra Mundial, és capturat per la brigada antidroga. Portava tres quilos i mig de cocaïna. Entre els seus papers figurava una targeta personal de Sandro Pertini, convidant-lo a la seua presa de possessió com a president.

Estació de Barcelona, 1984. Jean Legrain, fill del rei de la cosmètica francesa, és detingut quan traslladava set quilos d'heroïna, uns mil milions de pessetes.

«Una persona pot figurar com un ciutadà exemplar, fins que es descobreix que no ho és»

Aeroport de Barajas, 17 d'abril. L'industrial Ernesto Muñoz Casimiro, al càrrec de Tecnicosa, empresa del metall madrilenya, és atrapat quan es disposava a entregar dos quilos de cocaïna pura.

Uns altres empresaris arruinats o experts en transaccions criminals han estat detinguts. Només alguns. A penes el cim d'un poderós iceberg.

Narcotització de l'economia

Davant d'una situació de crisi, crac o desesperació, però també davant la possibilitat de reunir enormes

i ràpids beneficis, alguns empresaris han vist en el narcotràfic, especialment en la cocaïna, la roda de la seua fortuna. José Giménez Villarejo, fiscal antidroga, ha parlat d'aquest fenomen com de la «narcotització de l'economia».

Segons les xifres oficials, aquest comerç assoleix ja un moviment monetari de l'ordre del bilió de pessetes. Unes 100.000 persones són, a l'Estat espanyol, part d'aquest món, com a consumidors, camells o dirigents. L'any passat, més de cent persones van perdre la vida per sobredosi.

La detenció per la policia nord-americana de Victoriano Molina Chacón a Hamilton, capital de la colònia britànica de Bermudes, podria no ser sinó un nou cas que confirmaria la regla, la vella sospita moltes voltes confirmada, que polítics, banquers, empresaris i altres magnats aparentment respectables, són part, vida i direcció, de l'obscur món de la droga. I són, mentre no es demostre el contrari, ciutadans dignes de tota sospita.

El fiscal antidroga parla per a EL TEMPS

Entrevista amb José Giménez Villarejo

Pregunta.- Què opina sobre la detenció de l'industrial Molina Chacón?

Resposta.- No en tinc més informació que qualsevol ciutadà. Són actuacions de la policia nord-americana, en les quals, lògicament, ha col·laborat la policia espanyola.

P.- Vosté ha parlat de la possibilitat que determinats empresaris, en temps de crisi, entren en el narcotràfic...

R.- Sí, certament, ho he dit. Això seria una confirmació d'aquesta opinió meua.

P.- I ha parlat també d'una «narcotització» de l'economia...

R.- Hi ha aquesta possibilitat, però no sé si es pot parlar d'una tendència cap a la «narcotització».

P.- Les xifres d'aquestes investigacions són alarmants i, el nombre de presumptes implicats, també.

R.- Més que les xifres, alarmen els rumors.

«Encara ens trobem en el costat ascendent de la droga»

P.- Quins?

R.- Aquests a què vosté es refereix. Però li puc assegurar que hi ha una investigació permanent sobre les persones sospitoses.

P.- Molts dels detinguts, processats o presumptes implicats, apareixien com a ciutadans respectables.

R.- Lògicament, perquè es tracta d'una delinqüència subterrània, on una persona pot estar figurant com un ciutadà respectable en una societat, fins que es descobreix que no ho és.

P.- Podem parlar d'eradicació de la droga?

R.- Jo crec que el realisme ha d'evitar-nos parlar de l'eradicació de la droga. Mai no eradicarem del tot una delinqüència quan té ramificacions i explicacions profundament arrelades en la societat. I el tràfic d'estupefaents respon a un determinat estat de coses, no sols de la nostra societat sinó de la societat internacional. Aquesta eradicació es situa, així, bastant lluny. Encara ens trobem en el costat ascendent de la droga.